

TŠIANG KAI-ŠEKIN LOKAKUUN 10 PÄIVÄN JUHLASSA PITÄMÄN PUHEEN JOHDOSTA

(11. lokakuuta 1944)

Hsinhuan tietotoimistolle kirjoitettu artikkeli.

Katteetonta lavertelua, ei minkäänlaista vastausta ainoakaan kansaa kiinnostavaan kysymykseen — sellainen on eräs Tšiang Kai-šekin lokakuun 10 päivän * puhetta kuvaava piirre. Tšiang Kai-šek sanoo, että »suuressa selustassa» on vielä laaja maa-alue ja että vihollista ei tarvitse pelätä. Kuomintangin johtomiehet, jotka harjoittavat pienen ihmisryhmän diktaattuuria, eivät ole tähän päivään mennessä osoittaneet vähäisintäkään halua eivätkä vähäisintäkään kykyä panna toimeen poliittisia uudistuksia ja torjua vihollisen hyökkäystä; ainoa käteispääoma, jolla he voivat kerskua, on »maa-alue». Mutta jokaiselle on selvää, että tämä pääoma on yksinään riittämätön ja että ellei oteta oikeata poliittista suuntausta eikä saada ihmisiä ponnistamaan voimiaan, niin japanilainen imperialismi tulee joka päivä uhkaamaan tätä vielä säilynyttä maa-aluetta. Tšiang Kai-šek näkyy kipeästi tuntevan tämän vihollisen taholta esiintyvän uhan; jo se seikka, että hän innokkaasti tyrkyttää kansalle väitettä uhan puuttumisesta sanoen jopa niinkin, että »niiden kahdenkymmenen vuoden aikana, jotka

---

* Lokakuun 10 päivä on Vutšangin kapinan vuosipäivä. Tämä kapina aloitti vuoden 1911 vallankumouksen.

ovat kuluneet siitä, kun me perustimme Vampussa * armeijan, ei vallankumouksen asema ole vielä milloinkaan ollut niin kestävä kuin nyt» — osoittaa, että hän tuntee tämän uhan. Hänen usein toistuvat kehoituksensa — »ei saa menettää uskoa itseensä» — ovatkin juuri osoituksena siitä, että kuomintangin riveissä ja kuomintangin valta-alueen yhteiskunnallisten toimihenkilöiden keskuudessa ovat monet jo menettäneet tämän uskon. Tšiang Kai-šek etsii keinoja palauttaakseen sen. Mutta hän ei etsi näitä keinoja mistään tietystä suuntauksesta eikä tietynlaisesta toiminnasta poliittisella, sotilaallisella, talouden tai kulttuurin alalla; hänen löytämänsä keino on hyvien neuvojen hylkiminen ja virheiden peitteleminen. Hän sanoo, että »ulkomaalaiset tarkkailijat eivät ole ymmärtäneet asian ydintä», että »ulkomaiset piirit esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja meidän sotilaallisesta ja poliittisesta asemastamme», kun ovat uskoneet »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin». Kumma juttu! Sellaiset ulkomaalaiset kuin Roosevelt, sellaiset kuomintangin jäsenet kuin Sung Tsing-ling, monet Kansallisen poliittisen neuvoston jäsenet eikä kukaan rehellinen kiinalainen usko Tšiang Kai-šekin ja hänen uskottujensa makeasanaisiin todisteluihin, vaan »esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja meidän sotilaallisesta ja poliittisesta asemastamme»! Tästä harmistunut Tšiang Kai-šek ei ole tähän saakka mitenkään osannut löytää hänen kannaltaan katsoen vakuuttavia todistuskappaleita, ja vasta tänä vuonna lokakuun 10 päivän juhlaan mennessä hän on ne löytänyt; osoittautuu, että nuo ihmiset ovat uskoneet »vihollisen

---

* Vuonna 1924, kuomintangin uudestijärjestelyn jälkeen, Sun Jat-sen perusti Kiinan Kommunistisen puolueen ja myös Neuvostoliiton avulla Vampun saarelle Kantonin lähellä sotakoulun, joka on tunnettu Vampun sota-akatemian nimellä. Tšiang Kai-šekin vuonna 1927 toimeenpanemaan vastavallankumoukselliseen kaappaukseen saakka tämän akatemian työ perustui kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyön periaatteelle.

ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin!»! Ja niinpä Tšiang Kai-šek sitten hyökkääkin puheessaan näitä niin sanottuja »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopia valhekeksintöjä» vastaan. Hän luulee, että hänen onnistuu sillä tavoin tukkia kaikkien kiinalaisten ja kaikkien ulkomaalaisten suu. Ken edelleenkin »esittää kaikenlaisia vääriä tulkintoja» meidän sotilaallisesta ja poliittisesta asemastamme, hän on siis uskonut »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin»!

Meidän mielestämme nuo Tšiang Kai-šekin esittämät moitteet ovat mitä suurimmassa määrin naurettavia. Asia onkin niin, että vihollinen ja kansalliset petturit eivät ole koskaan arvostelleet kuomintangilaista pienen ryhmän diktatuuria, kuomintangin passiivisuutta sodassa japanilaisia anastajia vastaan, sen mädännäisyyttä ja voimattomuutta, hallituksen fasistisia määräyksiä ja kuomintangin hallituksen sotilaallisia päinväkäsäkyjä, vaan ovat päinvastoin täydellisesti hyväksyneet kaiken tämän. Japanilaiset imperialistit ovat moneen kertaan kaikesta sydämestään ylistäneet yleistä tyytymättömyyttä herättänyttä Tšiang Kai-šekin kirjaa »Kiinan kohtalot». Ei ole myöskään kuultu, että vihollinen ja kansalliset petturit olisivat puolella sanallakaan hiiskahtaneet kansallisen hallituksen ja sen korkeimman ylipäällystön uudistamisesta, sillä juuri sellaisen meillä nyt olevan, kansaa joka päivä sortavan hallituksen ja joka päivä taisteluissa tappioita kärsivän ylipäällystön säilyttäminen vastaa vihollisen ja kansallisten pettureiden toiveita. Eikö ole totta, että japanilaiset imperialistit ovat jo kauan suuntautuneet Tšiang Kai-šekiin ja hänen koplaansa, yrittäen taivuttaa näitä antautumaan? Eikö ole totta, että kahdesta japanilaisten imperialistien alunperin esittämästä tunnuksesta — »taistelu kommunismia vastaan» ja »kuomintangin lakkauttaminen» — on »kuomintangin lakkauttamisen» tunnuksesta jo aikoja sitten luovuttu ja jäljellä on

vain tunnus »taistelu kommunismia vastaan»? Japanilaiset imperialistit eivät ole tähän päivään mennessä julistaneet sotaa kuomintangin hallitukselle; he selittävät, että Japanin ja kuomintangin hallituksen välillä ei vielä ole sotatilaa! Vihollinen ja kansalliset petturit varjelevat vieläkin huolellisesti Šanghaiin—Nankingin—Ningpon alueella olevaa kuomintangin jehujen omaisuutta. Japanilainen johtomies Hata lähetti edustajansa Fenghuaan viemään uhrilahjaa Tšiang Kai-šekin esi-isien haudoille. Tšiang Kai-šekin uskotut lähetelivät salaa edustajiaan Šanghaihin ja muualle ollen miltei keskeytymättä kosketuksissa japanilaisiin rosvoihin ja käyden niiden kanssa salaisia neuvotteluja. Nämä kohtaukset ja neuvottelut taajenevat varsinkin silloin, kun japanilaisten rosvojen hyökkäys alkaa käydä tarmokkaammaksi. Eivätkö nämä ole tosiasioita? Voidaanko näiden seikkojen valossa sanoa, että ihmiset, jotka »esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja» sotilaallisesta asemasta sekä Tšiang Kai-šekin ja hänen koplakuntansa politiikasta, »eivät ole ymmärtäneet asian ydintä», vaan eikö ole oikeampaa olettaa, että he ovat päinvastoin ymmärtäneet tämän ytimen? Missä on »ydin» — »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuovissa valhekeksinnöissä» vaiko itsessään Tšiang Kai-šekissä ja hänen koplakunnassaan?

Tšiang Kai-šekin puheeseen sisältyy vielä eräs lausunto, nimittäin se, että hän kieltää kansalaissodan uhan olemassaolon Kiinassa. Samalla hän lisää: »Kukaan ei saa enää pettää tasavaltaa eikä vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa, kuten Vang Tšing-vei ja hänen kaltaisensa ovat tehneet». Tässä Tšiang Kai-šek etsii tekosyytä kansalaissodalle ja löytää sen. Ei ainoakaan muistin omaava kiinalainen voi unohtaa, että vuonna 1941, jolloin Kiinan kavaltaajat julistivat Uuden 4. armeijan hajoitetuksi ja Kiinan kansa nousi ehkäistäkseen kansalaissodan, Tšiang Kai-šek sanoi eräässä puheessaan, että vastaisuudessa ei ryhdytä

minkäänlaisiin sotatoimenpiteisiin »kommunistisen puolueen lopettamiseksi», vaan että sotatoimet tulevat kysymykseen vain rankaisuretkien muodossa kapinallisia vastaan. Ne jotka ovat lukeneet »Kiinan kohtalot», muistavat myös Tšiang Kai-šekin siinä esittämän väitteen, että kiinalaiset kommunistit olivat Vuhanin hallituksen kaudella mukana »yhteisymmärryksessä» Vang Tšing-vein kanssa. Myös kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean vuonna 1943 pidetyn yhdennentoista kokouksen päätöksessä syytetään Kiinan Kommunistista puoluetta siitä, että se »vahingoittaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asiaa ja kaivaa maaperää valtion alta». Ja kun nyt lukee Tšiang Kai-šekin uuden puheen, tuntuu siltä, että kansalais sodan vaara ei ole vain olemassa, vaan että se on kasvamassa. Kiinan kansan täytyy jo nyt painaa lujasti mieleensä, että kun Tšiang Kai-šek jonakin kauniina päivänä antaa käskyn rankaisurekstä niin sanottuja »kapinallisia» vastaan, niin silloin hän juuri tuleekin esittämään syytöksen »tasavallan pettämisestä ja japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan vahingoittamisesta, kuten Vang Tšing-vei ja hänen kaltaisensa ovat tehneet». Sellaisissa asioissa Tšiang Kai-šek on mestari; hän ei ole mestari julistamaan kapinallisiksi sellaisia miehiä kuin Pang Ping-hsun, Sun Liang tšen ja Tšen Hsiao-tšiang¹, hän ei ole mestari järjestämään rankaisuretkiä tuollaisia ihmisiä vastaan, mutta sensijaan hän on mestari julistamaan »kapinallisiksi» Uuden 4. armeijan keski-Kiinassa tai »kuolemanpataljoonat» Šansissa², hän on mestari toimeenpanemaan rankaisuretkiä näitä vastaan. Kiinan kansa ei saa missään tapauksessa unohtaa, että samaan aikaan kun Tšiang Kai-šek vakuuttelee, ettei hän lietso kansalaisotaa, hän on jo pannut liikkeelle 775 000 miestä käsittävän sotajoukon, jonka tehtävänä nyt on ainoastaan 8. armeijan, Uuden 4. armeijan ja etelä-Kiinassa olevien kansan sissijoukkojen saartaminen tai hyökkäys niitä vastaan.

Tšiang Kai-šekin puhe on tyhjä; se sisältää pelkkää joutavaa lavertelua eikä anna minkäänlaista vastausta Kiinan kansan toivomukseen parantaa asiaintilaa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan leirissä. Mitä sen kielteiseen merkitykseen tulee, niin koko tämä puhe lupaa kaikenlaisia vaaroja. Mitä pidemmälle mennään, sitä enemmän Tšiang Kai-šekin asenne loittonee terveen järjen vaatimuksista; hänen itsepin-tainen taistelunsa kansan vaatimia valtiollisia uudistuksia vastaan, hänen räikeän vihamielinen suhtautumisensa Kiinan Kommunistiseen puolueeseen osoittavat, millaista tekosyytä hän haluaa käyttää hyväkseen päästääkseen valloilleen valmis-telemansa kansalaissodan kommunisteja vastaan. Mutta nämä Tšiang Kai-šekin yritykset eivät voi tuottaa hänelle menes-tystä. Jos hän ei halua muuttaa toimintatapaansa, niin hän, kuten sanotaan, »nostaa kiven taittaakseen sillä omat jal-kansa». Toivomme vilpittömästi, että hän muuttaa nykyistä toimintatapaansa, sillä tuo toimintatapa on tuomittu täydelli-seen romahdukseen. Julistaessaan »sananvapauden puitteiden laajentamista»³ hänen ei pidä turvautua likaiseen parjaukseen henkilöistä, jotka ovat uskoneet »vihollisen ja kansallisten pettureiden pahansuopiin valhekeksintöihin», eikä uhkailla ja yrittää tukkia niiden ihmisten suuta, jotka »esittävät kaikenlaisia vääriä tulkintoja». Julistaessaan »poliittisen hol-houksen määrääjän supistamista» hänen ei pidä torjua vaati-musta hallituksen ja korkeimman sotilasjohdon uudistami-sesta. Julistaessaan »kommunistista puoluetta koskevan kysy-myksen ratkaisua poliittisin keinoin» hänen ei pidä etsiä uudelleen tekosyitä kansalaissodan valloilleen päästämiseksi.

Huomautuksia

¹ Pang Ping-hsun, Sun Liang-tšen ja Tšen Hsiao-tšiang — kuo-mintangin kenraaleja, jotka eri aikoina siirtyivät avoimesti japa-nilaisten rosvojen puolelle.

² »Kuolemanpataljoonat» olivat Šansin maakunnan väestön japanilaisvastaisia aseellisia joukko-osastoja, jotka olivat syntyneet kommunistisen puolueen vaikutuksesta ja johdolla sodan alkuvaiheessa.

³ Kuomintangin diktatuurihallinnon lopettaminen, demokratian toteuttamisen ja sananvapauden takaaminen tulivat vuonna 1944 kuomintangin valta-alueen koko väestön vaatimuksiksi. Päästäkseen eroon kansan itsepintaisista vaatimuksista kuomintang julisti huhtikuussa 1944 niin sanotun »sananvapauden puitteiden laajentamisen». Se jäi kuitenkin paperille.